

Arrest

nr. 206 509 van 4 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN en in het bijzijn van haar voogd A. LOOBUYCK en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 22 januari 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 24 januari 2017.

1.2. Op 30 januari 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Afghaans staatsburger en een soennitische Pashtun te zijn. U bent afkomstig uit Baghlan waar u in het district Puli Khumri gedurende uw volledige leven woonachtig was in Jonaw.

Een tweetal maanden voor uw definitieve vertrek uit Afghanistan werd uw oom, die leerkracht was in de Ahmadzai school, benaderd door leden van de taliban. Gedurende anderhalve maand werd uw oom meermaals gevraagd om een bom binnen te brengen in de bestuurskamer van de school waar hij werkzaam was. Omwille van de aanhoudende benaderingen richtte uw oom zich tot uw vader. Uw vader gaf uw oom het advies om (tijdelijk) niet meer naar school terug te keren.

Uw oom volgde het advies van uw vader op en bleef enkele dagen thuis. Omdat uw oom het beu was om thuis te zitten besloot hij om naar de velden achter jullie woning te gaan. Hij keerde die dag niet meer terug en een tweetal dagen later werd het dode lichaam van uw oom teruggevonden in de velden.

Een week na de dood van uw oom besloot uw vader om zijn winkel opnieuw te openen. Wanneer uw vader 's avonds terugkeerde naar zijn woning werd hij door de taliban aangesproken. Ze wilden dat uw vader de opdracht die uw oom weigerde wel zou uitvoeren. Ze dreigden dat als hij de bom niet in de bestuurskamer van de school zou plaatsen hij hetzelfde lot als zijn broer zou ondergaan.

Drie dagen later nam uw vader u en uw neef, de zoon van uw vermoorde oom, mee en startten jullie de reisweg.

Via Iran, Turkije en Bulgarije kwamen jullie aan in Servië. Wanneer de reisweg van hieruit werd verder gezet raakte u afgesplitst van uw vader en neef. U reisde bijgevolg alleen verder en via Italië en Frankrijk kwam u op 22 januari 2017 aan in België. Twee dagen later, op 24 januari 2017, diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

In het kader van uw asielaanvraag legde u geen documenten voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de zin van artikel 48/4, §2, a en b) van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Uit de verschillende verklaringen die u aflegde kan worden afgeleid dat u in oktober 2016 uw regio van herkomst zou hebben verlaten. Zowel bij uw aankomst, middels de fiche voor de niet-begeleide minderjarige vreemdeling, als bij de DVZ verklaarde u dat uw reisweg ongeveer drie maanden in beslag nam (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling & Verklaring DVZ – Reisroute – vraag 32 p. 11). Aangezien u in België aankwam op 22 januari 2017 betekent dit bijgevolg dat u bij benadering tijdens de tweede helft van oktober 2016 uw regio definitief zou hebben verlaten. Ook op basis van uw CGVS-interview (d.d. 16.10.2017) kunnen overeenkomstige deducties gemaakt worden aangezien u toen verklaarde dat u net voor aanvang van de winter bent vertrokken en u toen verklaarde dat u op dat moment elf tot twaalf maanden weg was van huis (CGVS 1 p. 4-5). Op basis van het rapport 'Education on the Front Lines - Military Use of Schools in Afghanistan's Baghlan Province' dat door Human Rights Watch gepubliceerd werd op 17 augustus 2016 stelt het CGVS evenwel vast dat de verklaringen die u aflegde in het kader van uw asielaanvraag geenszins stroken met de beschikbare informatie over uw regio. Het rapport beschrijft op concrete wijze de situatie in de Ahmadzai High School en ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten.

U verklaarde met name dat uw oom bij benadering twee maanden voor uw vertrek werd benaderd door de taliban die van hem eiste dat hij een bom in de bestuurskamer van de school zou plaatsen (CGVS 1 p.19). Uit uw verklaringen blijkt voorts dat uw oom ongeveer tien dagen voor uw vertrek dood werd teruggevonden nadat hij door de taliban werd vermoord omdat hij weigerde op hun eisen in te gaan (DVZ Vragenlijst 3.5. & CGVS 1 p. 19). Volgens uw verklaringen bleef u tot op het moment van de dood van uw oom, d.i. ongeveer begin oktober 2016, naar school gaan (CGVS 1 p. 9). Daarenboven verklaarde u dat de situatie op school heel goed en normaal was tot uw oom door de taliban werd benaderd. U gaf aan dat u niet op de hoogte was van problemen met betrekking tot uw school (CGVS 1 p. 25).

Welnu, het voormelde rapport stelt dat de Ahmadzai High School (volledig analoog aan de Dand-e Ghorī basisschool in uw geboortedorp) begin 2016 werd ingenomen en bezet door zo'n tweehonderd Afghaanse soldaten die de school en de omliggende privégebouwen gebruikten als hun voornaamste hoofdkwartier voor de regio. Deze operatie vond vanaf januari 2016 plaats in het licht van een grootschalige militaire operatie om de controle terug te krijgen over Dand-e Ghorī en Dand-e Shahabuddin. Ten gevolge dit initiatief en middels een kort grondoffensief verkregen overheidstroepen begin maart 2016 de volledige controle over Dand-e Ghorī. De commandant Mullah Mohammed Alam, die u ook tijdens uw interview vermeldde, bracht eveneens een groep van tachtig strijders naar de Ahmadzai school alwaar zij een twintigtal dagen zouden blijven tot de taliban een tegenaanval zou inzetten in april 2016 (CGVS 1 p. 13). Die tegenaanval van de taliban leidde er vervolgens toe dat de soldaten hun basis op uw school dienden te verlaten. De regio werd door de taliban overgenomen en hoewel zij het schoolgebouw niet bezetten leidden hevige bombardementen vanwege de overheidstroepen er toe dat de regio rond de school te onveilig was om les te kunnen geven (zie landeninformatie: HRW – Education on the Front Lines).

De beschikbare informatie komt op die manier op geen enkele wijze overeen met uw verklaringen, namelijk dat de school actief was tot uw vertrek en dat er geen problemen waren behalve dan dat de taliban uw oom zou benaderd hebben. Dat het rapport met zekerheid over uw school handelt wordt trouwens niet enkel bevestigd door de overeenstemmende naam en locatie maar ook door de eerdere vernieling in 2010 waar u tijdens uw interview ook naar heeft verwezen (CGVS 1 p. 23 en 25).

Wanneer u tijdens uw interview bij het CGVS geconfronteerd werd met de informatie uit het rapport verklaarde u dat de in het rapport beschreven situatie alledaags is in uw dorp (CGVS 1 p. 26). Hoewel uw regio effectief turbulent is kan deze uitleg bezwaarlijk als toereikend worden beschouwd. Immers het gaat om zwaarwichtige incidenten die wekenlang hebben aangehouden en slachtoffers hebben geëist in uw eigen school waar ook uw oom tewerkgesteld was. Bovendien werd er op het CGVS expliciet gevraagd naar problemen met betrekking tot deze school en liet u na om iets van de incidenten te vermelden en verklaarde u dat de situatie heel goed en normaal was (CGVS 1 p. 25). Dat u niet op de hoogte bent van voorgaande incidenten is in geen geval geloofwaardig en wijst er daarentegen op dat u op dat moment al uw regio van herkomst had verlaten. Gegeven deze contextuele situatie in de loop van 2016 kunnen de door u uiteengezette persoonlijke vervolgingsfeiten zich ook onmogelijk hebben voorgedaan. Het CGVS is dan ook van oordeel dat er aan uw asielmotieven geen enkel geloof kan worden gehecht.

Bovendien moet worden opgemerkt dat zelfs wanneer er abstractie zou gemaakt worden van de informatie uit het rapport van Human Rights Watch uw verklaringen op zich evenmin aannemelijk blijken te zijn. Immers aangezien uw oom ongeveer twee maanden voor uw vertrek uit Afghanistan op de hoogte was van de zeer concrete intenties van de taliban, namelijk een bom plaatsen in de bestuurskamer van de Ahmadzai High School, is het volstrekt onlogisch dat hij u, in het licht van deze directe en acute dreiging, er niet van weerhouden heeft om naar school te blijven gaan. Er kan niet worden ingezien waarom uw oom, die nota bene in hetzelfde huis als u en uw vader woonde, de oudste zoon van zijn enige broer levensbedreigende risico's zou laten lopen en hem zonder meer naar de school zou laten gaan waarvan hij weet dat het een concreet doelwit is van de taliban (CGVS 1 p. 26-27). Wanneer u met dit gebrek aan logica geconfronteerd werd verklaarde u dat uw oom zelfzeker was dat de aanslag niet zou plaatsvinden omdat uw oom wist dat de taliban alleen aan hem zou vragen om de bom te plaatsen en omdat hij van zichzelf wist dat hij dat nooit zou doen (CGVS 1 p. 29). U verklaarde dat uw oom wist dat de taliban het alleen aan hem zou vragen omdat ze hielden van zijn houding en karakter (CGVS 1 p. 29). Deze uitleg is evenwel allerminst overtuigend. Vooreerst kan niet worden ingezien waarom de taliban uw oom zou nodig hebben om een school aan te vallen, als ze dit al zouden willen (noteer dat de taliban volgens het rapport de school niet heeft vernield wanneer ze deze in handen kregen). Daarnaast kan niet worden ingezien waarom de taliban alleen de aanslag zou plegen als dit met de medewerking van uw oom zou zijn geweest. Zowel uit uw verklaringen als uit het rapport van Human Rights Watch blijkt immers dat de Ahmadzai High School een grote school is met 1.600 studenten (CGVS 1 p. 9 en 23 en HRW – Education on the Front Lines). In die context is de uitleg als zou uw oom overtuigd zijn dat de taliban enkel hem zou benaderen onmogelijk vol te houden. Bijgevolg moet worden vastgesteld dat de handelwijze van uw oom uiterst onwaarschijnlijk is en in lijn ligt met het eerder vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid. Aansluitend hierbij kan bovendien worden opgemerkt dat het op zich al merkwaardig is dat de taliban zich voor de vernietiging (van de bestuurskamer) van een school zou richten tot een leerkracht van diezelfde instelling. Het is weinig logisch dat de taliban, aanvankelijk bovendien op vage wijze, iemand zou willen overtuigen om zonder meer al zijn collega's te vermoorden.

De plausibiliteit van dit scenario wordt bovendien verder ondermijnd wanneer in rekening wordt gebracht dat uw oom veelvuldig elke samenwerking weigerde en met schijnbaar groeiende kennis van de concrete plannen van de taliban de facto ongeveer een anderhalve maand tijd werd gegund om naar de ordediensten of dorpsouderen te stappen (CGVS 1 p.19 en 21).

Tenslotte kan, ter zijde, nog worden opgemerkt dat u middels de fiche voor de niet-begeleide minderjarige vreemdeling geen melding maakte van het voorgaande maar daarentegen verklaarde dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat de taliban u wilde rekruteren om mee te vechten (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Waar het CGVS er zich van bewust is dat de fiche in kwestie met de nodige omzichtigheid dient te worden geïnterpreteerd kan niettemin worden opgemerkt dat dit vluchtmotief bij uw latere verklaringen niet in het minst meer aan bod kwam en door u bij het CGVS zelfs volledig werd ontkend (CGVS 1 p. 25). Deze sterk contrasterende verklaringen bevestigen op die manier verder de ongeloofwaardigheid van de door u ingeroepen vluchtmotieven.

Op basis van de verschillende bovenstaande vaststellingen dient daarom te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de zin van artikel 48/4, §2, a en b) van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de asielzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Wat de algemene situatie in Afghanistan betreft dient opgemerkt te worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Zo is bestaat er actueel in Balkh, Bamiya, Daykundi, Kabul, Panshir, Samangan en in delen van Herat, Jawzjan, Kapisa, Nangarhar, Parwan, Sar-i Pol, Takhar en Wardak geen reëel risico voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Deze gebieden kunnen dan ook worden beschouwd als regio's in Afghanistan waar men zich kan vestigen om zich te onttrekken aan de onveiligheid waarvan sprake is in bepaalde regio's in het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een asielzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken.

Een asielzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw beide gehoren uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust blijkt dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Zo mag er van u verwacht worden dat u het CGVS een duidelijk beeld geeft op uw verblijfplaatsen tot aan uw vertrek. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen blijkt evenwel duidelijk dat u heeft nagelaten om uw medewerking te verlenen op dit vlak. Z

oals reeds eerder werd opgemerkt werd de Ahmadzai High School begin 2016 werd ingenomen en bezet door zo'n tweehonderd Afghaanse soldaten die de school en de omliggende privégebouwen gebruikten als hun voornaamste hoofdkwartier voor de regio. Deze operatie vond vanaf januari 2016 plaats in het licht van een grootschalige militaire operatie om de controle terug te krijgen over Dand-e Ghor en Dand-e Shahabuddin. Ten gevolge dit initiatief en middels een kort grondoffensief verkregen overheidstroepen begin maart 2016 de volledige controle over Dand-e Ghor. De commandant Mullah Mohammed Alam, die u ook tijdens uw interview vermeldde, bracht eveneens een groep van tachtig strijders naar de Ahmadzai school alwaar zij een twintigtal dagen zouden blijven tot de taliban een tegenaanval zou inzetten in april 2016. Die tegenaanval van de taliban leidde er vervolgens toe dat de soldaten hun basis op uw school dienden te verlaten. De regio werd door de taliban overgenomen en hoewel zij het schoolgebouw niet bezetten leidden hevige bombardementen vanwege de overheidstroepen er toe dat de regio rond de school te onveilig was om les te kunnen geven.

Uw complete onwetendheid over bovenstaande gebeurtenissen die zich in uw regio en meer bepaald in uw school zouden hebben afgespeeld is geenszins aannemelijk en doet bijgevolg besluiten dat u op dat moment reeds vertrokken was uit uw regio. U werd bij het CGVS geconfronteerd met de vaststelling dat u niet op de hoogte bleek te zijn van wat er zich in de Ahmadzai school heeft afgespeeld. U reprecieerde: "Dus er zijn zoveel incidenten die ik had en die ik zag. Soms waren we thuis en werd er veel gevochten. We hoorden de geluiden van kogels en gevechten. Maar achteraf weten we niet wat gebeurde, want het was ver van ons. Misschien het gebeurde op school maar ik wist het niet en niemand informeerde me." (CGVS 1 p. 26) Deze uitleg kan evenwel niet worden aanschouwd als een toereikende verschoning voor uw onwetendheid. U verklaarde immers eerder dat de school open bleef en dat er zich in de desbetreffende periode geen problemen voordeden. De situatie verliep volgens u heel goed en normaal, wat geenszins in overeenstemming is met de voormelde concrete informatie over de reële situatie in en rond de Ahmadzai school (CGVS 1 p. 25). Bovendien moet in deze worden benadrukt dat uw school tevens de school was waar uw oom, die bij u woonde, als leerkracht was tewerkgesteld. Dit gegeven, en rekening houdend met het feit dat u de persoonlijke problemen van uw familie rechtstreeks aan de Ahmadzai school heeft gelinkt, versterkt dan ook de vaststelling dat uw totale onwetendheid over de ernstige incidenten geenszins kan worden aangenomen. Bijgevolg stelt het CGVS vast dat u al minstens acht maanden in een andere, eventueel veilige regio heeft verbleven en dat u bewust heeft nagelaten dit te vertellen waardoor u geen zicht geeft op uw recente verblijfplaatsen. Specifiek in dit kader werd u op 18 januari 2018 nogmaals opgeroepen door het CGVS. Tijdens dit interview werd u nogmaals gewezen op het feit dat het CGVS er geen geloof aan hecht dat u in oktober 2016 Afghanistan zou hebben verlaten vanuit het dorp Jownaw in het district Puli Khumri te Baghlan. U werd er verder uitdrukkelijk op gewezen dat voor een correcte beoordeling van uw nood aan bescherming het noodzakelijk is dat u een volledig beeld heeft van al uw verblijfplaatsen. U hield evenwel vast dat u tot oktober 2016 thuis bent gebleven in het dorp waar u bent opgegroeid (CGVS 2 p. 3-4). Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw recente herkomst en het werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat bent om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoekspllicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift nog volgende stukken: het rapport “*Forced Back To Danger*” van Amnesty International van oktober 2017 (stuk 3).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker verklaart dat zijn oom twee maanden voor zijn vertrek uit Afghanistan werd benaderd door de taliban die van hem eiste dat hij een bom in de bestuurskamer van de Ahmandzai High School zou plaatsen, waar deze leerkracht was (administratief dossier, stuk 9, p. 19). Verzoeker geeft voorts aan dat zijn oom ongeveer tien dagen voor zijn vertrek dood werd aangetroffen nadat hij door de taliban werd vermoord omdat hij weigerde in te gaan op hun eisen. Een week na de dood van verzoekers oom zou verzoekers vader opnieuw zijn winkel hebben geopend. Die avond zou zijn vader zijn aangesproken door de taliban om alsnog de bom in de bestuurskamer van de school te plaatsen. Omdat verzoekers vader dit niet wilde doen, besloot hij samen met verzoeker en de zoon van zijn vermoorde broer Afghanistan te verlaten. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoekers verklaringen over de Ahmandzai High School waar hij school liep geenszins overeenstemmen met de objectieve informatie, met name waar hij voorhoudt dat de school actief was tot zijn vertrek en dat er geen problemen waren behalve dan dat de taliban zijn oom zou hebben benaderd om een bom te plaatsen in de bestuurskamer; de vaststelling dat verzoeker de zwaarwichtige incidenten die zich begin 2016 hebben afgespeeld in de Ahmandzai High School onvermeld laat en zelfs verklaart dat de situatie op de school heel goed en normaal was, de geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnt; (ii) het hoe dan ook ongeloofwaardig is dat verzoekers oom - die ongeveer twee maanden voor verzoekers vertrek uit Afghanistan op de hoogte was van de zeer concrete intenties van de taliban om een bom te (laten) plaatsen op de school - verzoeker er niet heeft van weerhouden om naar de school te blijven gaan en verzoekers uitleg hieromtrent niet kan overtuigen; (iii) het bovendien niet aannemelijk is dat de taliban zich voor de vernietiging (van de bestuurskamer) van een school zou richten tot een leerkracht van diezelfde instelling; (iv) ook de vaststelling dat de taliban verzoekers oom schijnbaar anderhalve maand tijd heeft gegund om naar de ordediensten of dorpsouderen te stappen, de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen aantast en (v) verzoeker in zijn fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling geen melding heeft gemaakt van dit vluchtmotief, doch enkel heeft aangegeven dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht omdat de taliban hem wilde rekruteren om mee te vechten.

2.3.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker nog hekelt dat het door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangehaalde rapport de situatie maar heeft opgevolgd tot mei 2016 en dus geen gegevens verschaft over de toestand van de school in oktober 2016 en hij nog betoogt dat de commissaris-generaal niet aantoont dat verzoeker tot zijn vertrek in 2016 naar school kon gaan, slaagt hij er allerminst in de Raad te overtuigen.

Er dient immers op gewezen dat verzoekers verklaringen als zou de situatie in de Ahmadzai High School heel goed en normaal zijn geweest totdat zijn oom door de taliban werd benaderd in augustus 2016 en de school zelfs actief zou zijn geweest tot zijn vertrek (administratief dossier, stuk 9, p. 25), geenszins steun vinden in de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie', *"Education on the Front Lines - Military Use of Schools in Afghanistan's Baghlan Province"* van Human Rights Watch van 17 augustus 2016). Uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt immers dat er in januari 2016 een grootschalige militaire operatie plaatsvond om de controle terug te krijgen over Dand-e Ghorī en Dand-e Shahabuddin. In het kader van deze operatie werd de Ahmadzai High School begin 2016 ingenomen en bezet door een tweehonderdtal Afghaanse soldaten die de school en de omliggende privégebouwen gebruikten als hun voornaamste hoofdkwartier voor de regio. Ten gevolge van dit initiatief en een kort grondoffensief verkregen de overheidstroepen eind maart 2016 de volledige controle over Dand-e Ghorī. De commandant Mullah Mohammed Alam bracht eveneens een groep van tachtig strijders naar de Ahmadzai High School waar zij een twintigtal dagen bleven tot de taliban een tegenaanval lanceerde in april 2016. Deze tegenaanval van de taliban leidde ertoe dat de soldaten hun basis in verzoekers school diende te verlaten. De regio werd door de taliban vervolgens overgenomen. Hevige beschietingen door overheidstroepen maakten de regio rond de school te onveilig om er nog langer les te kunnen geven.

In dit licht is het dan ook allerminst aannemelijk dat verzoeker voorhield en in zijn verzoekschrift blijft volhouden dat hij tot aan zijn vertrek uit Afghanistan, in oktober 2016, naar de Ahmadzai High School bleef gaan en de situatie op school heel goed en normaal was tot zijn oom door de taliban benaderd werd. Gelet op de context van aanhoudende gevechten tussen de overheid en de taliban in de loop van 2016, waarbij de school kort werd ingenomen door regeringstroepen en later zelfs gesloten werd omwille van hevige bombardementen in de regio, kan er ernstig getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van de door verzoeker ingeroepen vervolgingsfeiten.

Zelfs daargelaten de vraag of de school al dan niet opnieuw operationeel zou zijn geweest in de periode van verzoekers vertrek uit Afghanistan, merkt de Raad op dat het gegeven dat verzoeker geen enkele melding maakt van deze gebeurtenissen die plaatsvonden begin 2016, ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen tot aan zijn vertrek uit Afghanistan in oktober 2016 in het dorp Jownaw in het district Puli Khumri in de provincie Baghlan te hebben verbleven. Zo wordt aan verzoeker gevraagd of er zich in het verleden reeds incidenten hadden voorgedaan in de school, waarop hij aangeeft dat de school een zes à zeven jaar geleden volledig vernietigd werd en de leerlingen in een tent werden onderwezen (administratief dossier, stuk 9, p. 23). Geconfronteerd met de landeninformatie waaruit blijkt dat de school begin 2016 werd ingenomen door het Afghaanse leger, dat er in april 2016 een tegenaanval kwam door de taliban en er daarna geen les kon worden gegeven door bombardementen van de overheid, verklaart verzoeker: *"Dus zo'n incidenten gebeuren elke dag in ons dorp. Sommigen komen binnen in burgerwoningen en zo raken ze de soldaten en soms nemen ze positie in in verschillende plaatsen in het dorp. Dus het is mogelijk dat ze naar school komen om te vechten met soldaten maar zoiets gebeurt elke dag. Ik werd dat niet verteld. Ze zeiden me zoiets niet."* (administratief dossier, stuk 9, p. 26). Ook in zijn verzoekschrift blijft verzoeker volhouden dat zijn regio van herkomst gekenmerkt werd door dagelijkse incidenten en gevechten waardoor hij niet op de hoogte kon zijn van alles. Verzoeker voert daarbij nog aan dat hij heeft uitgelegd dat de soldaten voor een korte periode kwamen, dat zij de school een tijdje gebruikten als basis en terug weggingen en hij op dagen dat het te onveilig was om naar school te gaan thuis bleef, slaagt hij er niet in voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen. Deze argumentatie kan evenwel niet worden beschouwd als een valabele verklaring om verzoekers onwetendheid aangaande de incidenten in de Ahmadzai High School te verklaren of te verschonen. Het gaat immers om zwaarwichtige incidenten die wekenlang hebben aangehouden en slachtoffers hebben geëist. Bovendien werd verzoeker op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk gevraagd naar problemen met betrekking tot deze school, waarbij verzoeker enkel verwees naar een eerdere vernieling in 2010 doch het incident in de loop van 2016 onvermeld liet en integendeel aangaf dat de situatie heel goed en normaal was (administratief dossier, stuk 9, p. 25). Dat verzoeker niet op de hoogte is van deze gebeurtenissen is ongeloofwaardig en wijst er bovendien op dat hij zijn regio van herkomst op dat ogenblik al had verlaten. Verzoeker werd specifiek in dit kader een tweede maal opgeroepen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 januari 2018. Tijdens dit interview werd verzoeker er opnieuw op gewezen dat het Commissariaat-generaal geen geloof hechtte aan het feit dat hij in oktober 2016 Afghanistan zou hebben verlaten vanuit zijn dorp Jownaw in het district Puli Khumri in de provincie Baghlan. Verzoeker hield evenwel vast aan zijn verklaringen tot oktober 2016 thuis te hebben gebleven in zijn dorp (administratief dossier, stuk 6, p. 2-3).

Door zijn gebrekkige medewerking op dit punt laat verzoeker niet toe om op basis van zijn verklaringen op een correcte wijze een inschatting te kunnen maken van zijn recente herkomst, noch van zijn familiaal en financieel netwerk waarop hij in Afghanistan kan steunen. Deze vaststelling doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door hem voorgehouden vluchtrelaas.

Hoe dan ook kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker uiteengezette persoonlijke vervolgingsfeiten. Zo overweegt de commissaris-generaal dienaangaande op goede gronden: *"Immers aangezien uw oom ongeveer twee maanden voor uw vertrek uit Afghanistan op de hoogte was van de zeer concrete intenties van de taliban, namelijk een bom plaatsen in de bestuurskamer van de Ahmadzai High School, is het volstrekt onlogisch dat hij u, in het licht van deze directe en acute dreiging, er niet van weerhouden heeft om naar school te blijven gaan. Er kan niet worden ingezien waarom uw oom, die nota bene in hetzelfde huis als u en uw vader woonde, de oudste zoon van zijn enige broer levensbedreigende risico's zou laten lopen en hem zonder meer naar de school zou laten gaan waarvan hij weet dat het een concreet doelwit is van de taliban (CGVS 1 p. 26-27). Wanneer u met dit gebrek aan logica geconfronteerd werd verklaarde u dat uw oom zelfzeker was dat de aanslag niet zou plaatsvinden omdat uw oom wist dat de taliban alleen aan hem zou vragen om de bom te plaatsen en omdat hij van zichzelf wist dat hij dat nooit zou doen (CGVS 1 p. 29). U verklaarde dat uw oom wist dat de taliban het alleen aan hem zou vragen omdat ze hielden van zijn houding en karakter (CGVS 1 p. 29). Deze uitleg is evenwel allerminst overtuigend. Vooreerst kan niet worden ingezien waarom de taliban uw oom zou nodig hebben om een school aan te vallen, als ze dit al zouden willen (noteer dat de taliban volgens het rapport de school niet heeft vernield wanneer ze deze in handen kregen). Daarnaast kan niet worden ingezien waarom de taliban alleen de aanslag zou plegen als dit met de medewerking van uw oom zou zijn geweest. Zowel uit uw verklaringen als uit het rapport van Human Rights Watch blijkt immers dat de Ahmadzai High School een grote school is met 1.600 studenten (CGVS 1 p. 9 en 23 en HRW – Education on the Front Lines). In die context is de uitleg als zou uw oom overtuigd zijn dat de taliban enkel hem zou benaderen onmogelijk vol te houden. Bijgevolg moet worden vastgesteld dat de handelswijze van uw oom uiterst onwaarschijnlijk is en in lijn ligt met het eerder vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid. Aansluitend hierbij kan bovendien worden opgemerkt dat het op zich al merkwaardig is dat de taliban zich voor de vernietiging (van de bestuurskamer) van een school zou richten tot een leerkracht van diezelfde instelling. Het is weinig logisch dat de taliban, aanvankelijk bovendien op vage wijze, iemand zou willen overtuigen om zonder meer al zijn collega's te vermoorden. De plausibiliteit van dit scenario wordt bovendien verder ondermijnd wanneer in rekening wordt gebracht dat uw oom veelvuldig elke samenwerking weigerde en met schijnbaar groeiende kennis van de concrete plannen van de taliban de facto ongeveer een anderhalve maand tijd werd gegund om naar de ordediensten of dorpsouderen te stappen (CGVS 1 p.19 en 21)."* Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat zijn oom gevraagd werd om een bom te plaatsen in de school, dat zijn oom nooit van plan was om de bom daadwerkelijk te plaatsen waardoor hij wist dat er geen acuut gevaar was voor het leven van de studenten en het wel degelijk de werkwijze was van de taliban om enkel aan zijn oom te vragen om de bom te plaatsen. Verzoeker benadrukt tevens dat de taliban goed weet welke mensen zij moeten aanspreken en welke angst zij bij mensen teweeg brengen. Zo ook zijn oom, die nooit naar de autoriteiten zou stappen uit angst voor zichzelf en zijn familieleden. Hij meent dan ook dat het Commissariaat-generaal niet beseft welke grip de taliban had op de bevolking en hoe groot hun invloed was. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker zich in zijn argumentatie beperkt tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door het Commissariaat-generaal, hetgeen allerminst afbreuk kan doen aan voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen.

In zoverre verzoeker nog betoogt dat hij als kind niet betrokken werd in de gesprekken tussen zijn oom en zijn vader en het bovendien niet de gewoonte is binnen zijn cultuur om zich te mengen in dergelijke zaken, beperkt hij zich tot blote beweringen die bovendien geen afbreuk kunnen doen aan het feit dat het niet aannemelijk is dat verzoekers oom hem er, bij een imminente dreiging, niet van zouden hebben weerhouden om naar school te gaan.

Waar verzoeker nog meent dat er enkel gefocust werd op *"pietluttigheden"*, dient opgemerkt dat de vastgestelde onlogische en onaannemelijke verklaringen geen betrekking hebben op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Dat onvoldoende rekening werd gehouden met verzoekers minderjarigheid, kan evenmin worden volgehouden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en hieruit kan niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de beoordeling van onderhavig verzoek om internationale bescherming.

Aan verzoeker werd een voogd toegewezen, die hem van meet af aan heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielpcedure. Wanneer verzoeker werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in het bijzijn van een gespecialiseerde medewerker van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, werd hij bijgestaan door zijn voogd en raadsman en zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Daarenboven wordt de Staatssecretaris er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 op hem van toepassing is.

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij een bijzonder kwetsbaar profiel heeft omdat hij na al die jaren in Europa verwesterd is, dient er vooreerst op gewezen dat verzoeker dienaangaande niet verder komt dan te verwijzen naar louter algemene informatie bijgevoegd aan het verzoekschrift (stuk 3) die geen betrekking heeft op zijn persoon, terwijl hij de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken. Evenmin toont hij aan waarom hij dermate zou zijn verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken. Het betreft immers een blote bewering die op geen enkele wijze *in concreto* wordt uitgewerkt en/of gestaafd.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij tot aan zijn vertrek uit Afghanistan in het district Puli Khumri in de provincie Baghlan heeft verbleven, noch in een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. De in het verzoekschrift geciteerde informatie over de situatie in Afghanistan kunnen derhalve niet dienstig worden aangehaald. Voorts beperkt verzoeker zich tot het louter bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen. Verzoeker brengt bijgevolg geen elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER